

ใบความรู้ที่ ๒ เรื่อง คำพ้องเสียง
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๒ เรื่อง ภาควิชาภาษาไทย ภาษาถิ่น
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๙ เรื่อง คำพ้องเสียง
รายวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๓๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

คำพ้อง

คำพ้อง คือคำที่มีการเขียนหรืออ่านออกเสียงเหมือนกัน แบ่งเป็น ๒ ชนิดคือ คำพ้องรูปและคำพ้องเสียง

คำพ้องเสียง คือ คำที่ออกเสียงเหมือนกัน เขียนต่างกัน และมีความหมายต่างกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

๑. ที่อ่านออกเสียงว่า “กัน”

กัน	หมายถึง	บัง, ห้าม
กันต์	หมายถึง	โกน, ตัด
กรรม	หมายถึง	หู
กัณฐ์	หมายถึง	คอ
กัลป์	หมายถึง	ระยะเวลาอันยาวนาน
กันย	หมายถึง	ชื่อราศีที่ ๖
กัณฑ์	หมายถึง	ข้อความที่แต่งเป็น คำเทศน์เรื่องหนึ่ง ๆ

๒. คำที่อ่านออกเสียงว่า “กาน”

กาน	หมายถึง	ตัด, ราน
การ	หมายถึง	กิจ, ชุระ, งาน
กาล	หมายถึง	เวลา
กานท์	หมายถึง	บทกลอน
กาฬ	หมายถึง	ดำ
กานต์	หมายถึง	เป็นที่รัก
การณ	หมายถึง	เหตุ

๓. คำที่อ่านออกเสียงว่า “กุด”

กุด	หมายถึง	บึง, ลำน้ำ, ต้วน, เหี้ยน
กุดิ	หมายถึง	เรือนสำหรับพระภิกษุ, เณร
กุดู	หมายถึง	ยอด

๔. คำที่อ่านออกเสียงว่า “เกด”

เกด	หมายถึง	ชื่อต้นไม้, ปลาน้ำจืด, ลูกองุ่น
เกตุ	หมายถึง	ชื่อดาว, ธง
เกศ	หมายถึง	ผม

๕. ที่อ่านออกเสียงว่า “ขัน”

ขัน	หมายถึง	ภาชนะสำหรับตักน้ำ, ทำ ให้ตั้งโดยวิธีหมุน, แข็งแรง
ขันท์	หมายถึง	ภาค, ตอน, ส่วน, ท่อน,
ขันธ์	หมายถึง	ตัว, หมู, กอง, พวก
ขรรค์	หมายถึง	ศัตราวุธชนิดหนึ่ง